

ΔΡΑΝΙΩΤΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1867.

ΦΥΛΛΑΔ. 9

«Παιδεία γὰρ τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἐστὶν ἀθάνατον καὶ θεῖον.»
(Πλούταρχος.)

Σύνοψις ἐμπεριεχομένων.

Οἱ Μάρτυρες τῆς Κρήτης.—Περὶ Ἑλληνικῆς Φιλολογίας (συν-
εχῆς).—Ἀρμάνδος καὶ Θηρσία (Διήγημα).—Ὁ Μάρκος Βό-
τσαρης.—Εἰδοποιήσις (εἰς τὸ ἐξώφυλλον).

ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΠΡΟΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

1867

A. S. ΠΡΟ.
Αθανάσιου Αναστάσιου Χαλκίου

ΑΤΑΝΗΙΗΗΗΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1867. ΦΥΛΛΑΚΑ.

Οι Μάρτυρες τῆς Κρήτης.

*Les méchants Temps ont tué notre père,
De nos foyers ils ont éteint les feux,
On nous poursuit, et notre pauvre mère
Erre, là bas, s'arrachant les cheveux.*

MARIE RATTAZZI.

(Prière des enfants Crétois.)

Ἡ ἀνθρώπινος οἰκογένεια, μυριετής, ὑπέργνηρος, ἀνα-
πτυσσομένη ἀναμέσον δοκιμασιῶν καὶ δεινοπαθημάτων
ἐπιμήχους καὶ ἀπωτάτης σειρᾶς αἰῶνων, ἐδικαιοῦτο τέ-
λος νὰ ἀναζητήσῃ ἐντὸς τῶν σπλάγχων αὐτῆς τὴν
κοινωνικὴν ἐκατόμβην τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἣν ἄλ-
λως τε ἤρδευσε μὲ ποταμοὺς αἱμάτων καὶ διὰ κρουῶν ἰ-
δρώτων ἐπότισεν. Ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ. Στρέψον τὸ
ὄμμα ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῆς οὐρανογείτονος Ἰδῆς ἐπὶ
τὴν ἐκατόμπολιν νῆσον, καὶ ἰδοὺ ἔχεις ὑπ' ὄψιν σου τὴν
αἰμοσταγῆ τραγωδίαν ἣν ἐκυφόρησεν ἡ μεγαλόνοια ἐν-
νεακαίδεκα μακρῶν καὶ δεδοκιμασμένων ἐκατονταετηρίδων.

Κλαίεις...; Ἡ φύσις ἔρημος, ἄνευ καλλονῆς, ἀνεσφελ-
γήτρων, χωρὶς μειδιάματος, νεκρὰ καὶ ἀπηυδημένη, ἐπὶ
τοῦ μετώπου τῆς φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ ὀλέθρου. Ἡ
γῆ τρέμουσα, ὡσεὶ ἀπηυρημένη ὑπὸ τοὺς πόδας μας,
ζητεῖ ἀνάπαυσιν. Τὸ πᾶν γέμει καταστροφῆς, θανάτου
καὶ φρίκης. Οὐδὲ ἐν κελάδημα πτηνοῦ πρὸς παρηγορίαν,
οὐδὲ μορμυρισμὸς ῥύακος παντοῦ ἐγκεχαραγμένη ὀσ-
τεῖρα χεῖρ, χεῖρ δαμάτορος!... Ἐνταῦθα ἡ ἀπολογία

τὰ ἱερά τοῦ Ἰψίστου τεμένη, ἡ κρηπίς καὶ τὸ ἄσυλον τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου· ἐκεῖ ἀποτεφροῦται καὶ ἡ πενιχρότερα καλύβη, τὸ ἔσχατον τοῦτο ἐνδιαίτημα τοῦ πένητος γεωργοῦ. Τὸ πῦρ μαίνεται μακρύχαιτοι φλόγες ἐξερρεύονται ἀπειλοῦσαι νὰ καταστρέψωσι τὸ σύμπαν· μακρόθεν δέ, ἐπὶ τῆς μελανοθαφοῦς ταύτης κοιλάδος τοῦ ὀλέθρου διακρίνονται ὡς πελώριζ φάσματα τὰ μελανεῖμονα ἐρείπια τῶν οἰκοδομῶν, πιστοὶ φρουροὶ τῆς φρίκης καὶ τοῦ τρόμου!... Καπνὸς μέλας, σκοτόεις, ὡς ἀπὸ κρατῆρος ἡφαιστείου πανταχόθεν ἀνέρπεται, ἵνα καλύψῃ ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων τὸν στηλοβάτην τῆς Ἀνατολῆς, τὸν ἀδάμαντα τῆς Μεσογείου, τὸ δρᾶμα ὅπερ περικλείει τὸν θάνατον μυριάδων ἀθῶν. — Τὰ δὲ τέκνα τῆς Πατρίδος τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Μίνως; Φυγάδες!... Μάρτυρες!...

Οὐδὲ σπιθαμὴ γῆς ἄγευστος μαρτυρικοῦ αἵματος! Κλεισὸν τὰ ὄμματα· ἡ θεὰ εἶναι σπαραξικάρδιος! Ἀγλαόμορφοι παρθένοι, λυσικόμοι, ἀνυπόδητοι, δίκην λαγοῦ φεύγουσι τὸν ἀκινάκην, τὴν ἀσέλγειαν. Ὁ ἰδρῶς αὐτῶν στάζει ἄφθονος ἐπὶ τοῦ πεπονημένου ἐδάφους, ὅτε μὲν οὐρανῶν τῶν παρεῖων τῶν τῆν φλογίνην ὄψιν, ὅτε δὲ πειρώμενος νὰ ἐξαντλήσῃ τὴν ὠκύμολον αὐτῶν ἀλκήν· ἀλλ' οὐδὲ τὰς πτοεὶ τὸ παράπαν. Ἴδου φεύγουσι ταχεῖς, ἔλαφοι, ἵνα ἐντὸς τῶν ἀπροσλήτων πλευρῶν τῶν κρημνῶν καὶ φαράγγων, εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης φυλάξωσι τὸν τιμαλφῆ ἀστέρα τῆς παρθενίας των... Γέροντες ἡμίθανεῖς, ἐτοιμόσθεστοι, ἐπὶ βακτηρίας ἐρειδόμενοι, δραπέται ἀναζητοῦσι γωνίαν γῆς ἐλευθέραν, ἵνα θάψωσι τὰ κεκμηκότα ὄσπια τῶν μητέρες περίλυποι θλίβουσιν ἐπὶ τῶν πεφλογισμένων στηθῶν των τὰ μαστοτραφῆ βρέφη των, κρύπτουσαι αὐτὰ, ἵνα τὰ τηρήσωσιν ἀπρόσβλητα, ἐντὸς τῶν βλεμμάτων αὐτῶν· παῖδες ἀθῶοι, ἰσάγγελοι, τρέχουσι κατόπιν τῶν προσφιλῶν αὐτῶν μητέρων, καὶ κλαυθυρίζοντες ζητοῦσι τὸν πατέρα των... Οἰκτρά ὄντα! Ἀξιοθρήνητα πλάσματα!

Ἐλαύνουσι διὰ τῶν ὄρεων, ὡς ὄρεσιβοὶ γίγαντες, ὑπερπηδῶσι τὰς ἀκρωρείας ἄσιτα, διψαλέα, γεγυμνωμένα, ἀνυπόδητα ὁ κρότος τῶν ἰδίων αὐτῶν θημάτων τοῖς διεγείρει τρόμον· Ἐριννὺς κακοδαίμων ἀναφύεται ὑπὸ τὰ ἴχνη των. Ἐν ἄσυλον, ἐν κρησφύγετον, μίαν ὀπὴν γῆς, ἐν σπήλαιον ἐπιθυμοῦσι τὰ δυστυχῆ, ἵνα προστατεύωσι τὴν ὑπαρξίν των, τὸ μόνον ὅπερ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς τοῖς ἐναπέμεινεν.

Ὅποιον ἄλλος! Ὅποια φρίκη! Ὅποια συγκίνησις ἐπλήρου τὴν Εὐγενῆ καὶ Φιλελευθέραν Ἰμῶν καρδίαν, Γουσταῦς Φλουράνης, Ἰούλιε Ἀνεμε, Ἐσμόνδε Δεσμάς, Ἰλαρίωνα Σκίννερ καὶ λοιποὶ, ἐκάστοτε ὅτε, ἐντὸς τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης, ἐπὶ τῆς ἠρωίδος νήσου παρεμυθεῖτε τοὺς μάρτυρας τούτους τῆς Ἐλευθερίας! Τὰ ἐμβριθῆ καὶ σπουδαῖα Ἰμῶν ἄρθρα, οἱ συγκινητικοὶ καὶ πλῆρεις ἀγίου ἐνθουσιασμοῦ λόγοι Σας, ἡ ἀρειμάνιος Ἰμῶν καρδία, εἰσι κήρυκες διαπρύσιοι. Σὰς ἐπλησίαζον ἴσως τὰ ἀτυχῆ θύματα, συνωδοῦντο περίεξ Ἰμῶν, ἠσπάζοντο τὰς χεῖρας Σας· Ἰμεῖς δὲ δι' ἑνὸς βλέμματος, ὅπερ ἤνοιγε νέον κόσμον ἐντὸς τῆς καρδίας, ἐσταλάζετε βάλσαμον ἐπὶ τῶν ἀτρύτων πληγῶν των! Ἄ! καὶ διατί νὰ μὴ δύνωμαι νὰ μερισθῶ μεθ' Ἰμῶν τὸ ψῦχος, τὴν κακουχίαν, τὴν πείνην, τὰς παντοειδεῖς στέρησεις, νὰ κοιμηθῶ ἐπὶ τῶν πετρῶν ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ἵνα αἰσθανθῶ τὴν γλυκύτητα τῆς Ἐλευθερίας!

Ἐλευθερία! ἀντὶ πόσων ἀπειραρίθμων θυσιῶν ἀποκτᾶται! Ναι! ἀλλὰ ποῖον πταῖσμα ἔπαισαν τὰ ἀναξίως πάσχοντα ταῦτα πλάσματα; οἱ ἀθληταὶ οὗτοι τοῦ ἐνδοξοτέρου τῶν μαρτυρίων; Δὲν ὑπέστησαν καρτερικῶς τὴν γύμνωσιν, τὴν κακουχίαν, τὴν ἀσιτίαν, τὸ ψῦχος, τὴν στέρησιν τῶν συζύγων, τῶν πατέρων, τῶν ἀδελφῶν, τῶν ἐστιῶν;— δὲν ἐπλανήθησαν ἱκανὸν χρόνον ἔρημοι, ἔντρομοι ἀπὸ ὄρους εἰς ὄρος καὶ ἀπὸ σπηλαίου εἰς σπήλαιον ζητοῦντες σταγόνα ὕδατος ἵνα βρέξωσι τὰ χεῖλη των, καὶ ὀπὴν γῆς ἵνα κρύψωσι τὰ γεγυμνωμένα μέλη των;—

δὲν ἐκλασαν, δὲν ἐθρήνησαν; διατί λοιπὸν πέπρωται καὶ ἐν στόματι μαχαίρας νὰ ἀποθάνωσιν; Ἀποθνήσκουσι, νὰ ἀποθνήσκουσι τὸν φρικαλεώτερον τῶν θανάτων.... Ἀπὸ τὰς ἀγκύλας τῶν μητέρων ἀποσπῶνται τρυφερὰ βρέφη, καὶ ὀλολύζοντα ἄλλα μὲν ἀποκόπτονται εἰς τεμάχια, ἄλλα δὲ, ἀσπαίροντα ὑπὸ τὸ φάσγανον τοῦ ἀγρίου τυράννου, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν μητέρων των, ῥίπτονται ζῶντα ἐντὸς τῶν φλογῶν. Γυναῖκες καθημαγμένοι γυναικῆδες ζητοῦσιν εὐσπλαγχνίαν ὑπὸ τὸν ὀξύτομον πέλεκυν, ἀλλ' ἡ φωνὴ των μετὰ τοῦ λάρυγγος κόπτεται. Νεάνιδες καλλιμόρφοι, συρόμεναι ἐκ τῆς κόμης ὑπὸ βανδάλων χειρῶν, οἴμοι! ἀτιμάζονται, ἠκρωτηριασμένοι ἀποθνήσκουσι ἐπὶ τῶν ψυχροῦσιν μητέρων των!... Αἱ οἰμῶγαί, οἱ ὀλοφυρμοὶ φθάνουσι μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Πλάστου, καὶ τὸ αἷμα κρουνηδὸν ῥέει, καὶ σάρκες σπαράζουσαι πλημμυροῦσι τὸ ἔδαφος· οὐδὲ τὸ ἔμβρυον ὑπολείπεται.

Ὡς νὰ μὴν ἤρκει ἡ καχεκτικὴ καὶ πολυώδυνος ζωὴ τοῦ ὑπὲρ τῶν ὄλων προκινδυνεύοντος ἥρωος, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔχει μονονουχί κατερειπωμένην καὶ λεηλατημένην τὴν πατρίδα του, ἀλλὰ φεῦ! αἱματόφυρτον τὴν ἀξιάγαστον αὐτοῦ σύζυγον, ἐκτάδην τὰ φίλτατα καὶ προσφιλεῖ αὐτοῦ τέκνα!... Ἐντὸς τοῦ κευθμῶνος ἐκείνου προσπαθεῖ νὰ τὰ πλησιάσῃ, νὰ τὰ ἀσπασθῇ τὸν ὕστατον ἀσπασμόν, ἀλλ' ἡ καρδία του ῥήγνυται, καὶ ἀποθέτων τὸ κεραυνοβόλον ὄπλον του, δακρύει, δακρύει. Ἐπὶ τὰ αἰμοσταγῆ καὶ εἰδεχθῆ ἐκεῖνα πτώματα κένωσον, εὐάνδρε ἀγωνιστά, τὸν πρὸς αὐτὰ πολύτιμον θησαυρὸν τοῦ ἔρωτος, τῆς στοργῆς. Ἄφες τὸ στήθος σου ἔδραν τοῦ ἠρωϊσμοῦ, τοῦ ἔρωτος, τῆς στοργῆς πρὸς τὴν Πατρίδα. Τὰ δάκρυα ἐκεῖνα εἶναι τὰ τελευταῖα ἅπερ θὰ χύσῃς ἐπὶ τῆς δούλης γῆς. Εἶναι τὰ δάκρυα δι' ὧν θὰ ἀναστηθῇ ἡ Πατρίς.

Ἀλλὰ θάρρος· μετὰ τὸν μαρτυρικὸν στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς πηδῶσιν ἐντὸς τοῦ ψυχροῦ πλοίου. Ὀπισθέν των, φεῦ! ἀ-

φίνουσιν ἀποτεφρωμένην τὴν Πατρίδα των, καὶ στρέφουσι πρὸς αὐτὴν ὕστατον βλέμμα ὡς νὰ τῇ ἔλεγον «θὰ σὲ ἐπανιδώμεν ἐλευθέραν;» Καταφεύγουσιν εἰς τὰς ἐλευθέρους ἀγκύλας τῶν ἀδελφῶν των, ἔρχονται καὶ παρ' ἡμῖν, ἐπὶ τῶν ὤμων των φέροντα τὴν ἀποσκευὴν των ὡς κορωνίδα τοῦ μαρτυρίου. Ἐκτείνουσι πρὸς ἡμᾶς τὰς χεῖρας. Σπεύσατε, εἶναι ἀδελφοί μας, εἶναι τέκνα τῆς πολυστόνου Μητρὸς. Διὰ τῆς πενθηρᾶς φωνῆς των ζητοῦσιν ἐν δάκρυ ἐλεημοσύνης· χύσατέ το (*).

Περὶ Ἑλληνικῆς Φιλολογίας.

ὑπὸ τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Σ. Τάκου.

(Συνεχεῖα ὄρα Φυλλ. 6.)

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων χρόνων μέχρι ἀλώσεως Τρωάδος 4270 Π. Χ.
ΜΥΘΩΔΕΙΣ ΧΡΟΝΟΙ.

ΚΕΦ. Α'.

Ἀρχὴ τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος.—Κατάστασις πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Τρωάδος.

Αἱ ἀρχαιότεραι παραδόσεις περὶ τῶν πλεόν παλαιῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὰς ὁποίας δύναται κανεῖς νὰ ἀνέβῃ, φαίνονται νὰ μᾶς παριστάνουν ὕλην τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τόπου τούτου σκεπασμένην ἀπὸ τοὺς Πελασγούς. «Οἱ δὲ Πελασγοὶ τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα δυναστευσάντων ἀρχαιότατοι λέγονται» (Στράβων.) Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ ἀρχὴ τοῦ λαοῦ τούτου καὶ πόθεν ἤλθεν, ἀπησχόλησε παρὰ πολὺ τοὺς σοφοὺς, ὧν ἡ περιέργεια ματαίως ἠγωνίσθη νὰ διαπεράσῃ τὰ νέφη, ἅτινα περικυκλοῦσι τὴν

(*) Καὶ ὄντας τὸν ὀδυνῶν ἀκινῆτον τοῦ Ὀθωμανοῦ καὶ τὰς ἀφορτίους κακοχῆρας τῶν ἡμετέρων ναυτικῶν καὶ τῆς φιλανθρωπίας τῶν Εὐρωπαίων, δύο καὶ ἐπικείνα μέχρι τοῦδε μυριάδες ἀθῶων ἡναικοπαίδων, κατὰφυγον εἰς τὴν ἐλευθέρην αὐτῶν γωνίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἔπου εὖρον τοὺς κόλπους τῶν ἀδελφῶν των ἀνοικτοὺς, νὰ τὰ ὑποδεχῶσιν. Εἰς τὸ ἔθνικώτατον τοῦτο δρᾶμα, ἐν ᾧ ἡ φιλανθρωπία καὶ ὁ πατριωτισμὸς ἀμιλλῶνται ἐναγωνίως ποῖον τῶν δύο νὰ ἀνεχθῇ ἐπικρατέστερον, νὰ πρωταγωνιστήσῃ, καὶ ἡ ἰδιαιτέρα αὕτη πατρίς μας Ζάκυνθος δὲν παριστάνει πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ὑπόψιν νὰ παρέχῃ, ὅτι δύναται νὰ διέλθῃ τὴν σκηνὴν ἀπαράτητον, χωρὶς νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ φιλοπράγμονος κόσμου.

έστιν τοῦ λαοῦ τούτου. Ὄταν δὲ ἡ ἀλήθεια κρύπτεται, λαμβάνουν τότε χώραν αἱ ὑποθέσεις.

Δύο συστήματα περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν Πελασγῶν, ἀντικείμενα τὸ ἓν εἰς τὸ ἄλλο, διαμάχονται τὰ πρωτεῖα. Τὸ ἓν ὑποθέτει τοὺς Πελασγοὺς, ὅτι ἦλθον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὕψωμα τῆς γῆς, ὕπερ, διευθυνόμενον ἀπὸ Ἀνατολῶν μέχρι Δυσμῶν, διαίρει τὴν Ἀσίαν εἰς δύο ἄνισα μέρη, καὶ κρατοῦνται εἰς τὸ ὅρος τὸν Καύκασον. Εἰς αὐτὸ τὸ ὄροσπεδον τὰ πάντα μᾶς πείθουν ὅτι τὸ ἀνθρώπινον γένος ἔλαβεν ἀρχήν. Τὰ ὕψωματα τοῦ Γιβέτ, ὑπὲρ τὰς 15 ἢ 20 χιλιάδας πόδας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, ἐχαίρετο ἀναμφιβόλως ἐν κλίμα γλυκύτερον, ὅταν τὰ ὕδατα, σκαπάζοντα ἀκόμη τὰς καλύβας, ἐβουθῶσαν καὶ ἐπολλαπλασίαζον τὴν ἀτανάκλασιν τῶν ἀκτίνων τοῦ Ἡλίου. Τὰ ὕψωματα ταῦτα, πολὺ ὀλιγώτερον ὕψωμένα τότε ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, πιθανὸν ἐχορηγίσαν ἡ πρώτη ἐστία τοῦ ἀνθρώπινου γένους· ἡ δευτέρα τὰ ὄρη τῆς Ἀρμενίας, καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος φαίνεται ἔλαβεν ἡ Εὐρώπη τοὺς κατοίκους τῆς.

Εἰς ἐποχὴν, ἣτις χάνεται εἰς τὴν νύκτα τῶν χρόνων, πολυάριθμα ἔθνη, ἔχοντα τὴν ἑδρὰν των μετὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, ἠναγκάσθησαν ἀπὸ διαφόρους ἀγνώστους καταστροφὰς νὰ ζητήσουν νέα οἰκήματα εἰς δυτικώτερος τόπους. Οἱ τόποι οἵτινες ἐκτείνονται ἀπὸ τὸν Βορραθῆνη ἕως Προποντίδος, φαίνεται, ἦτο τὸ μέρος ἐνθα τὰ πλήθη ταῦτα, ἅτινα ἦλθον ἀπὸ τὴν ἄνω Ἀσίαν, ἐμοιράσθησαν διὰ νὰ διασκορπισθοῦν εἰς διάφορα κλίματα. Ἐν μέρος αὐτῶν, διευθυνόμενον πάντοτε πρὸς Δυσμᾶς, ἐπορεύθησαν ἵνα κατασταθῶσιν εἰς τὰ Καρπάθια ὄρη, τὰ ὁποῖα ἐγένιναν ἡ μερικὴ ἐστία τοῦ λαοῦ τῆς Εὐρώπης. Ἐπειδὴ ἐκεῖθεν ἐπομένως ἔλαβεν ἡ Ἰταλία ἡ Ἡπειρος καὶ τὸ Δυτικὸν μέρος τῆς Ἑλλάδος τοὺς κατοίκους αὐτῶν, ἐνῶ ἄλλαι φυλαὶ ἀναβαίνοντα τὸν δρόμον τοῦ Δουνάβεως, τὴν δεξιὰν αὐτοῦ ἔχθη, πάντοτε ὅπου ὤριταν ἀποικίας, ἐπέρασαν ἀκολούθως τὸν Ρήνον καὶ τὰ Πυρηνναῖα ὄρη καὶ ἐστάθησαν ἐκεῖ ὅπου ὁ Ωκεανὸς τοὺς ἀνέθηκεν ὄρια εἰς τοὺς δρόμους των.

Ἐτερον μέρος λαοῦ ὅπου ἦλθεν ἀπὸ τὸν Καύκασον, διευθυνόμενον ἀπὸ τὰ στόματα τοῦ Δουνάβεως πρὸς Μεσημβρίαν ἔφθασεν εἰς τὴν Προποντίδα. Ἡ τερπνὴ θέα μᾶς γῆς κειμένης ἀπέναντι τῆς θαλάσσης ταύτης τοὺς ἐθελξε διὰ νὰ ἀ

περάσουν καὶ νὰ στηριχθοῦν εἰς τὰς καρποφόρους κοιλάδας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἦσαν οἱ Βιθυνοὶ, οἱ Φρύγες, οἱ Μυσοὶ, τινὲς ἐστάθησαν μετὰ τοῦ Δουνάβεως καὶ τοῦ Νίπρου, γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κιμμέριοι ἢ Ταῦροι. Τελευταῖον μίξ ἐξ αὐτῶν τῶν φυλῶν, οἱ Πελασγοί, ἐπροχώρησαν πρὸς Μεσημβρίαν καὶ ἐστάθησαν εἰς τὰ ὄρη τῆς Θεσσαλίας καὶ Βοιωτίας, ὡς καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον τὸν καλούμενον Πελασγία, πολὺν χρόνον προτοῦ νὰ γνωστῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἑλλάς. Ἐξουσιασταὶ τοῦ τόπου τούτου οἱ Πελασγοὶ ἐτάχθησαν εἰς τὴν Χερσόνησον τὴν μετέπειτα ὀνομασθεῖσαν Πελοπόννησον, καὶ ἦτις κατ' ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐπίσης ἐγνωρίζετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Πελασγία. Οἱ Πελασγοὶ ἀπὸ νομάδες ἐγένιναν ναυτικοὶ, καὶ τὰ πλοῖά των τοὺς μετέφερον ἀπὸ τὴν μίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου εἰς ἄλλην. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὑποστηρίχθη ἀκόμη περισσύτερον, ἀφ' οὗ ἐγνωρίσθη ὅτι ὑπῆρξεν εἰς τὴν ἄνω Ἀσίαν μίξ μητρογλώσσα, ἣτις εἶναι στοιχεῖον κοινὸν τῆς Περσικῆς, τῆς Ἑλληνικῆς, τῆς Λατινικῆς, ὡς καὶ τῶν Γερμανικῶν καὶ Σκανδιναυικῶν ἰδρυμάτων, ἴσως καὶ τῶν Σλαβικῶν φυλῶν. Μόλον τοῦτο ἡ ὑπόθεσις αὕτη περὶ τῆς Ἀσιατικῆς ἀρχῆς τῶν Πελασγῶν δὲν θεμελιούται παρὰ εἰς ἀναλογία, κἀνένα ἱστορικὸν μαρτύριον δὲν τὴν ὑποστηρίζει, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἀνάγεται εἰς ἄλλο σύστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον οἱ Πελασγοὶ ἤθελον νομισθῆ αὐτόχθονες. Εἰς τὸ σύστημα τοῦτο ἡ Πελοπόννησος καὶ μάλιστα ἡ Ἀργολίς θεωρεῖται ὡς πρώτη των πατρῶν. Ἀμφότεραι αἱ ὑποθέσεις βασίζονται εἰς τοῦτο ἦτοι, ὅτι οἱ Πελασγοὶ ἐστάθησαν οἱ πρότεροι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος. Ὅμως εἴτε εἶναι λαὸς αὐτόχθων, εἴτε ἦλθον ἀπὸ τὴν ἄνω Ἀσίαν, πάντοτε εἶναι βέβαιον, ὅτι εὐρίσκετο ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς μέρος τι τῆς Ἰταλίας πλέον τῶν 1800 χρόνων πρὸ Χριστοῦ. Ὁ λαὸς οὗτος συνέκειτο ἀπὸ μέγαν ἀριθμὸν φυλῶν, τοιοῦτοτρόπως ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων, ὥστε κἀνείς πολιτικὸς θεσμὸς μῆτε θρησκευτικὸς τὰς ἠνωσε, καὶ δὲν εἶναι οὐδὲ ὄνομα κοινὸν καὶ γενικόν. Ἐκαστος ἀρχηγὸς ἄφινε τὸ ἰδικόν του εἰς τὴν φυλὴν εἰς ἣν ἀνῆκε, καὶ οὕτω ὀνομάζονται Θεσσαλοὶ, Γραικοὶ, Πελασγοί.

Τοὺς Πελασγοὺς ἔκτοτε ἐπαράστησαν ὡς λαὸν βάρβαρον καὶ τὸν ἔθεσαν εἰς τὴν τελευταίαν τάξιν τοῦ πολιτισμοῦ. Μόλον

τοῦτο εἶχον σύστημα ὀρθοσκευτικὸν καὶ μαντεῖον εἰς Δωδώνῃν ἐμφανίζοντα γενικῶς ὡς μίαν φυλὴν ἱερέων, ὡς καὶ ὁ Ὀμηρὸς τοὺς ἀποκαλεῖ «Δίους». Ἡ παράδοσις ἀπέδιδεν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀρχιτεκτονικὰ μνημεῖα, καὶ μάλιστα τὰ Κυκλωπικὰ τεῖχη, καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ στήσουν ποτὲ τόσας ἀποικίας, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ἕως εἰς τίνα βαθμὸν τὴν τέχνην τῆς ναυτιλίας. Φαίνεται ὡς αὐτῶς βέβαιον ὅτι εἶχον καὶ ἓνα ἀλφάβητον, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ γράφουν τὰ γράμματα, παρὰ εἰς λίθους καὶ μέταλλα, οἱ χαρακτῆρες ἔμειναν πολλοὶ ἄμορφοι. Ἡ Πελασγικὴ γλῶσσα, τραχεῖα καὶ παχυλὴ, εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ὅπου ἐμβῆκαν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς Λατινικῆς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα διετηρήθη ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ τινὰς μεταβολὰς καὶ εἰς τὴν ὀνομασθεῖσαν ἔπειτα Αἰολικὴν διάλεκτον.

(Ἰκολουθεῖ)

ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΚΑΙ ΘΗΡΕΣΙΑ

Διήγημα (Πρωτότυπον).

(Ὁρα φυλλάδιον προηγούμενον.)

II

ΚΑΡΔΙΑ ΕΡΩΣΑ.

Ὁ Κάρολος ἀγαπᾷ τὴν δεσποσύνην, τὴν Γαλλίδα κατὰ τὸ λέγειν του, πλὴν διατὶ ὁ Ἀρμάνδος ἴσταται παρ' αὐτῇ ἐν τῷ λευκώματι... Ἰδοὺ ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐνοήσω, ἰδοὺ τὸ αἰνίγμα τῆς Σφιγγός. Ἡδυνάμην νὰ προσφύγω εἰς τὸν Ἀρμάνδον, ἀλλ' ἀποδημῶ εἰς Ἀθήνας, εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Δυστυχῶς ἡ δεσποσύνη ἐπεξέτεινε τὴν περιέργειάν μου, διότι μοι ἦτον ἄγνωστος. Καὶ ἡ περιέργεια ἔχει τὰ ναρκωτικὰ τῆς φάρμακα. Ἄς περιμείνω τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἀρμάνδου μετ' ὀλίγας ἡμέρας εὐτυχῶς ἐπέστρεψε—τὸν συναντῶ.

—Ἀρμάνδε!

—Φίλε μου!

Μοῦ ἐφάνη ὑπὲρ ποτε ὠραῖος καὶ θελκτικώτερος ἦτο πρᾶγματι. Ἐτραπῆμεν εἰς ἐξαιρετον στάδιον ὁμιλίας ἐπρόκειτο περὶ τῆς πρωτεύουσας. Πόσα διάφορα ἀντικείμενα ἐναλλάξ διεπεξήλθομεν περὶ ἀρχαιοτήτων, ἐκπαιδευτηρίων καὶ λοιπῶν! Ὅταν ὁμως εἰσῆλθομεν εἰς τὴν σφίγγαν τοῦ ὠραίου, ἀνεπαισθήτως

ἀπεπλανήθημεν ἡ σφαῖρα αὐτὴ ἦτο πλήρης ἀμβροσίου θέλξεως. Ἰκοῦν τὴν γλυκεῖαν καὶ θελκτικὴν φωνὴν τοῦ Ἀρμάνδου, τὰς συγκινητικὰς καὶ θυμηδαῖς αὐτοῦ ἐκφράσεις, τὰς ἀνεξίτηλους περὶ ἔρωτος ἀρχὰς αὐτοῦ, τὴν ἐντεχνον καὶ καλλιφραδῆ ὕφην τῶν ἐν Ἀθήναις ἐντυπώσεων, αἰτίνες ἀνεβρίπισαν τὰ εὐγενῆ αὐτοῦ αἰσθήματα, καὶ ἀπερρόφον ὡς διψαλέα ἔλαφος καὶ τὰς ἐλαχίστας τῶν ἐκφράσεών του, ἵνα ἐναποταμιεύσω αὐτὰς εἰς τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας μου. Ὁ ῥόυς ὁμως τοῦ λόγου παρασύρει συχνάκις ἐνδιαθέτους ἐντυπώσεις καὶ ιδέας, ὡς ὁ ῥύαξ τὰ ἄνθη. Ὁ Ἀρμάνδος ἔθιξε τοῦ ἔρωτος τὴν χορδὴν καὶ ἡ γλῶσσά του ἔτρεμεν, αἱ ἐκφράσεις του ἔλαβον συγκινητικωτάτην ἔμφασιν, καὶ ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων του διέκρινον ἀκαριαίαν ἀλλοίωσιν. Ἐτρεπόμεθα εἰς ἄλλην δὲν αἴφνης με σταματᾷ καὶ μοι προτείνει νὰ καθήσωμεν ἐπὶ τινῶν λιθίνων καθισμάτων ἄπερ ἔκειντο ἐκεῖσε. Ἐκαθήσαμεν. Ἐκτοτε ἐβρίφη εἰς εἶδός τι ζεμβασμοῦ, τὴν πρὸ στιγμῆς εὐθυμίαν καὶ χαρμονὴν διεδέχθη μελαγχολία καὶ κατήφεια, ἡ ὑψίφων κεφαλὴ του κατέπεσεν, ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του ἐκυλίετο δάκρυ καὶ τὰ χεῖλη του ἐφαίνετο ὅτι ἐκλείσθησαν διὰ σφραγίδος. Εἰς μίαν τοιαύτην θέσιν νὰ μὴ τὸν παρηγορήσω; βεβαίως ὄφειλον νὰ διακόψω τὸ νῆμα τῶν ἐκπέσεών του, αἰτίνες τὸν παρέδιδον εἰς τὴν ἐσχάτην βαρυθυμίαν. Ἀναπολῶ τὴν μετὰ τοῦ Καρόλου σκηνὴν, τὴν διηγούμαι μετ' ἀστεϊσμοῦ πλὴν λεπτομερέστατα.

Θεέ μου! τὸν ἐφόνευσα! οὐδέποτε ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ ἐν τοιοῦτον.—Οἱ λόγοι εἰσι κοῦφοι, φροῦδοι, ἄυλοι, πτερωτοί, καὶ οὐδὲν ἦσσαν ἐνίοτε διαπερῶσι τὴν καρδίαν ὡς ἡ σπάθη τοῦ Δαμοκλέους, ὡς τὸ ὀξύτερον τῶν δηλητηρίων. Ἄλλοιμον ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου οἱ ὀφθαλμοί, ἂν καὶ ὀξυδερκεῖς, διατελοῦσιν ἐν μέσῳ σκοτίας. Ἡ ἀφήγησίς μου ἦτο ζωηρὰ, ἦτον εὐφρόσυτος, τὴν ἠκροάσθη δὲ μετὰ προσοχῆς μέχρι τέλους· δυστυχῶς ὁμως μακρὰν τοῦ νὰ τὸν διασκεδάσω τῷ ἡναψα κάμινον—διέκρινον τὰς φλόγας τῆς ἀναλισκούσας τὴν καρδίαν του, καὶ ξίγος διεχύθη εἰς τὰς φλέβας μου.—Ὅτε μὲν ὠχρὸς, ὁτὲ δὲ ἐρυθρὸς ἠσθάνετο κλονουμένας τὰς δυνάμεις του, μοι ἔνευσε νὰ καθήσω πλησιέστερον, ἐστηρίχθη ἐπ' ἐμοῦ καὶ ἐκάλυψεν ἐντὸς τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον. Ὅποια μεταβολὴ χαρακτῆρος!—Μάτην τὸν παρηγοῶ ὅσῳ δραστηριώτεραι κα-

βίσταντο αἱ προσπάθειά μου, τόσῳ μᾶλλον ἐβουίζετο εἰς τὴν ἀμήχανον τύρβην τῶν διαλογισμῶν του. Ἰπάρχουσι περιστάσεις τοσοῦτον θυμολαγῆς, ὥστε οἱ παρήγοροι λόγοι, ἀντὶ νὰ χύνωσι βάλαμνον ἐπὶ τῶν πληγῶν μας, χέουσι ἐλαϊον ἐπὶ τῆς δαμάτωρος φλογός, ἥτις νέμεται τῆς καρδίας.

Ἰστάμην ἐμβρόντητος ἐνώπιόν του ὡς ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς μου δὲ συγκινήσεως ἀλουσίως ἔλαβον τῆς χειρός του, τὴν ἐπλησίασα ἐπὶ τῶν χειλέων μου καὶ τὴν ἠσπάσθην. Ὁ ἀσπασμός μου μεγάλως ἐπενήργησε, διότι ἀνηγέρθη βαθμιαίως, ἔστρεψεν ἐπ' ἐμοῦ ἀπελπι βλέμμα, ἀφήσας δὲ στεναγμὸν τινα βαρυαλγῆ.

—Φεῦ! μοὶ εἶπεν, οὐδὲ μίαν στιγμὴν ἀνευρίσκω ἄνεσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον! πόσον μοὶ εἶναι ἐπιθυμητὸς ὁ θάνατος!

Νέος, κούδης ὡς ὁ ἄγγελος, σφριγῶν, γελῶεις, αἱ ἡμέραι του ἐφαίνοντο ξέουσαι ἀναμέσον τοῦ χειμάρρου τῆς εὐτυχίας, καὶ ὅμως ἐπιθύμει τὸν θάνατον.—Οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος τυγχάνει εὐχέρστου τινὸς στιγμῆς ἐν τῷ στροβίλῳ τοῦ κόσμου τοῦτου;—Ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του διεκρίνετο ἔκθυμος συγκίνησις, ἥτις ἐρρίζυτο βιθέως ἐντὸς τῆς καρδίας· τὸ βλέμμα του ἑτεροπλυνὲς ἐστρέφετο ποτὲ μὲν ἀπελπι, ποτὲ δὲ συμπηθῆς καὶ ἐπαστικὸν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Τί ἐξίτηι; Τί ἀνίχυνεν; . . .

Ὁ ἔρωσ εἶναι διορατικὸς, εἶναι Ἄργος· τὸ ὄμμα του εἶναι λύγκειον, ὄξυδερεκὲς, ἀλλ' εἶναι εὐαίσθητος, εὐσυγκίνητος, καὶ ἀπατάται, καὶ παρασύρεται. Ὁ Ἀρμάνδος ἦτο νέος, ἀνθηρὸς, ἐράσμιος, ἀντιληπτικὸς, ἀλλ' ἦτο ἐραστής· ἡ καρδία του ἐπαλλε τοὺς θεοὺς καὶ οὐρανομήκεις ἐκείνους παλμοὺς, μικρὰ δὲ νύξις ἐχρειάζετο ἵνα τεθῆ εἰς ἐνεργεῖαν ὄλον του τὸ εὐαίσθητον σύστημα—τῷ ἐδόθη.—Οὐδέποτε δὲ θὰ ἀπλείψω τῆς μνήμης τὰς εὐχέρστους ἐντυπώσεις, ἃς προσκάλεσεν ἡ ὀπιωδῆποτε ἀφηρημένη τοῦ ἔρωτός του ἀφήγησις ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Ἡ συγκίνησις του δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ προβῆ περαιτέρω ὅτε·

—Ἀρμάνδε, εἶσαι εὐτυχὴς, εἶσαι πυνόθιος, ἀνέκραξα μὲ τόνον δυνάμενον νὰ διεγείρῃ ἀπείρους ὑποψίας ἐν τῷ νῷ τοῦ φίλου μου, δικτὶ λοιπὸν προσποιέσαι ὄλην αὐτὴν τὴν ἀμηχανίαν;

—Ἦθελον νὰ τὴν πλησιάσω ἄπαξ, μοὶ ἀπήντησεν ἐνθουσιῶν ὡς παράφορος· νὰ τῆ εἶπω καὶ διὰ τοῦ ὄργάνου τῆς γλώσσης ὅτι τὴν ἀγαπῶ, ὅτι τὴν λατρεύω, νὰ αἰσθανθῶ τὴν καρδίαν τῆς πάλουσαν ἐπὶ τῆς καρδίας μου, νὰ ἀτενίσω ἐκ τοῦ πλησίον τὰ θεῖα

ἐκεῖνα βλέμματα, νὰ ξάνω μὲ δύο δάκρυα τοὺς ἀνθρώπους καὶ βοδοχρόους ἐκείνους κάλυκας, νὰ ἀκούσω τὴν ἀγγελικὴν φωνὴν τῆς ἀντηχοῦσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, νὰ ἀσπασθῶ τὰς κρινόδακτύλους αὐτῆς χεῖρας! Ἀλλὰ δυστυχὴς! ἡ φωνὴ τῆς μοὶ εἶναι ὅλως ξένη καὶ τὰ χεῖλη τῆς οὐδέποτε ἠνοίχθησαν εἰς μίαν καὶ μόνην ἐρωτικὴν ἔκφρασιν! Ἡ μακρὰ καὶ περατεταμένη σιγὴ εἶναι βάσανος, ἥτις τήκει τὴν καρδίαν μου. . . Ἄ! Κάρολε! Κάρολε!

Αἱ δύο τελευταῖαί του λέξεις προσφέρθησαν μετὰ τσοαύτης ἀπελπιστικῆς ἀγανακτήσεως, ὥστε ἀνελύθη εἰς λυγμῶδη τινὰ καὶ ἔνδακρον περιπέτειαν. Ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἦτο πολύτιμος, ἠσθάνθη τὴν λέξιν «Κάρολος» προσκρούουσαν εἰς τὸ κέντρον τῆς καρδίας μου καὶ ἀκουσίως ἐρρίγησα. Ὁ Κάρολος; εἶναι λοιπὸν ἀντραστὴς του; ἀλλ' εἶναι ὁ εἰλικρινέστερος φίλος του. Δὲν μοὶ ἐπετρέπετο νὰ λύσω τὴν ἀπορίαν μου, ἥτις ἄλλως τε συνωδεύετο καὶ ἐξ ἀχλύος τινὸς ἀμφιβολίας περὶ τῆς ταυτότητος τῆς ἐρωμένης· χωρὶς ὅμως οὐδὲ δευτερόλεπτον νὰ παρέλθῃ, ἐσχημάτισα τὸ ἐπιχείρημα.

—Ἐχεις δίκαιον, Ἀρμάνδε, εἶναι ὠραία—εἶναι ἄγγελος.

Αἴφνης ἀνεσκήρτησε, καὶ ἐν ὄλῃ τῇ ὑπερβολικῇ συγκινήσει του ἔρριψεν ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα ἀνάμεστον ἐκπλήξεως καὶ μεταμελείας.

—Πῶς! ὠραία! ἄγγελος! Σὺ πρόφερες τὰς λέξεις ταύτας; ἐκ τῶν χειλέων σου ἐξῆλθον; προέθηκεν ἀποσοθήσας ἐν ἀκαρεῖ τὴν συγκίνησιν του καὶ ὑποκρινόμενος, ἀν καὶ πολὺ ἀστόχως, ἐντελῆ ἐκπλήξιν, ἵνα δῆθεν ὀλοσχερῶς μὲ ἐξαπατήσῃ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς λατρείας του.

—Μὴ με ἐρωτᾶτε, ἐνῶ ἡ καρδία δὲν Σᾶς τὸ συγχωρεῖ. Ὁ Κάρολος εἶναι φίλος μας, καὶ φίλος εἰλικρινῆς. Ἡ τύχη ὅμως δι' ἐνὸς ἀπλοϊκωτάτου ὄσον καὶ ἀπροσδοκῆτου συμβάματος προσφέρει ἕνα φίλον ἐπίκουρον, ὅστις εἶναι πρόθυμος νὰ ἐξεντλήσῃ ὑπὲρ ἡμῶν ἅπασαν τὴν εἰλικρινῆ του συναίσθησιν. . . . Πλὴν τὸ ὄνομά της εἶπέ μοι, Ἀρμάνδε, σὲ παρακαλῶ τὸ ὄνομά της· θὰ μοὶ εἶναι προσφιλες ἐξίσου ὡς τὸ ἰδικόν σου, θέλω δὲ φέρει μεθ' ὑπερηφανείας ἐγγεγραμμένα πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ τὰ ὀνόματα δύο φιλάτων ἐραστῶν.

Μόλις ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐν κίνημα ἀμηχανίας ἐνταυτῷ καὶ στενοχωρίας· ἐπὶ τῶν χειλέων του ἀνῆλθεν ἀρὰ ἦν δὲν ἐπέτυχε νὰ προφέρῃ ὑποκόφως ἐψθύρισε τὴν λέξιν Κάρο-

λος, ἡ φωνή του. δὲ σπασματώδης καὶ τρέμουσα μοῖ εἶπε . . .
—Θρησεία.

ΑΚΡΟΝ ΛΩΤΟΝ.

Πῶς νὰ φανῶ χρήσιμος, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, εἰς ἓνα τοιοῦτον φίλον; τίνι τρόπῳ νὰ διευκολύνω τὴν συνεπαφὴν δύο ὄγνων καρδιῶν; πῶς νὰ ἀνασύρω τὴν αὐλαίαν ἧτις διέσπασε δύο περιλημένα ἐπὶ τῆς γῆς ὄντα; Αὗται ἦσαν αἱ πρῶται ιδέαι, αἵτινες ἐπσχόλησαν αὐτομάτως τὴν διάνοιάν μου, ἕως ἀπὸ τῆς στιγμῆς, κατ' ἣν ἀντηλλάξαμεν τὸν ἀσπασμὸν διὰ τὴν ἐπιούσαν. Ἄλλως τε οὐδὲ ἠδύνατό τις νὰ μείνη ἀναίσθητος εἰς μίαν τοιαύτην σκηνὴν, ἐν ἧ ὡς ἐν διαφανεῖ κατόπτρῳ διεκρίνετο τὸ ὠραῖσμα οὐρανοῦ τέρψεως· οὐδὲ τῷ ἐπιτρέπετο νὰ κλείσῃ τὰ ὄμματα πρὸ τῆς οὐρανοσταγοῦς ἀκτίνος, ἧτις ὡς ἠλεκτρικὸν σύρμα συνέδεε τὰ οὐράνια μετὰ τῶν ἐπιγείων.

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ἀρμάνδου ἦσαν πλατωνικαί, ἐρείδοντο δὲ ἐπὶ τῆς ἀγνότητος, ἐπὶ τῆς εἰλικρινείας, ἐπὶ τῶν πολυτίμων τούτων ἀδαμάντων, οἵτινες στέφουσι τὴν ψυχικὴν αἴγλην. Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐρωτικῆς του λατρείας ἦτο ἱερὸν τι ὄν, ὅπερ ἐξαιρετικῶς ἐσέβετο, εἰς ὃ ἀφιέρωσε, προσήλωσε τὴν εὐαίσθητον καρδίαν του, καὶ τὸ ὅποιον ἐνόμιζεν ἀναπόσπαστον τῆς ὑπάρξεώς του ἔρεισμα . . . Ἠσθάνετο ἐνδομύχως τὴν ποθεινοτάτην αὐτοῦ καύχσιν, δὲν ἦτον οἰηματίας, ἡ ἐρωτοτρόπος νεανίσκος, ἦτον ἐραστής καὶ λειτουργὸς καὶ λάτρης τοῦ ἱεροτέρου, ὡς αὐτὸς ἔλεγε, τῶν αἰσθημάτων. Δὲν ὠρκίσθη ἐρωτα ἄκρις χεῖλεσιν, ὑπὸ τὸ συνηρεφές σκότος δένδρων, ἢ ὑπὸ τοὺς ζοφεροῦς καὶ σιγηγεμεῖς θόλους ἀποκέντρου τινὸς μεγάρου, ἀλλ' εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας του ἀνέγραψε διὰ τοῦ φιλοσοφικωτέρου κλάμου τὴν συνθήκην, ἣν ἡ ἔνθεος δύναμις προσφιλεστάτης καρδίας τῷ ὑπηγόρευσε. Οἱ παλμοὶ του δὲν ἦσαν βίαιοι, ὀξεῖς, κατεσπασμένοι, ἦσαν μελίχιοι, ἡπιοὶ, προσηνεῖς. Ἐνομιζέτο τρισευδαίμων, πανόλβιος, ὁσάκις κατῴρθου νὰ ἴδῃ αὐτὴν ἐκ τοῦ μακρόθεν. Τὰ βλέμματά της ἦσαν πλήρη ἔρωτος, ἐκφράσεων καὶ ἐντυπώσεων αἵτινες μετηγγίζοντο εἰς τὰ ἔγκατα τῆς καρδίας του, τὸ πρόσωπόν της ἠκτινοβόλει δι' αὐτὸν ἐλπίδας καὶ συμπαθείας, καὶ ἡ καρδία της ἐπαλλεν, ἐπαλλεν ὡς ἡ ἰδική του παλμοῦς ἔρωτος. Οἴμοι! τὰ χεῖλη, τοῦ ἔτρεμον ὁσάκις ὠμίλει περὶ αὐτῆς, — ἐν τῆς βλέμμα

ἐκτιγεῖτο ὑπ' αὐτοῦ μυριστρόπως καὶ πάλιν ἦτο ἀνέκφραστον, — ἐν μειδιάματά της προηγκινιάζεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, τὸ μέλλον, — τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπρόοπτον ἐρύθημα τῶν παρειῶν της ἦτο αἴγλη, ἐν ἧ κατωπτρίζετο ἡ καρδία της! . . . Ὅποια δέση ἰδεῶν! . . .

Ἄλλ' ἡ μικρὰ αὕτη πτυχὴ εὐτυχίας εἶναι ἀμιγῆς, εἶναι ἀκεραία; — Ὅχι, εἶναι ἀνθρώπινος. — Ὁ Ἀρμάνδος δὲν δύναται, ὄχι νὰ πλησιάσῃ, ἀλλὰ νὰ ἐνατενίσῃ οὐδὲ κἂν ἅπαξ ἐλευθέρως ἐκείνην μεθ' ἧς τὸν συνδέει ὁ ἔρωτος! Ἡ Θρησεία ἀγαπᾷ, ἀλλ' ὁ ἔρωτος της εἶναι δοκιμασία, ἡ καρδία της πάλλει μὲν σφιγῶσα, πλὴν τὰ χεῖλη της δεσμεύονται ὑπὸ φόβου, οἱ ὀφθαλμοὶ της θαρρύνουσι, καὶ μακρὰν τοῦ νὰ τὴν παραμυθῶσι τὴν προδίδου. Τὴν προδίδου! οὐδὲ νὰ ἀγαπῶμεν λοιπὸν δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται; . . . Καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας πειρῶνται οἱ ἄνθρωποι νὰ θέσωσι νόμους καὶ ὅρια; Δυστυχεῖς! Ἄπαξ λοιπὸν θέλετε ἵνα ἡ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπαρξίς μας ἢ τοσοῦτον ἀθλία καὶ ἀπομειωραμένη, ἀφοῦ ἀπαιτεῖτε ἔκρ' ἄνευ ἀθέων, ἄφετε, ἄφετε, ἀθλοὶ, κἂν νὰ ἀποθάνωμεν, μὴ μᾶς περηγορῆτε ἀνωφελῶς . . . Ἄλλ' ὄχι, πάλιν καὶ πάλιν πάλιν . . . Ἄν δὲν ἐπιτυχῶναι δύο ἐρασταὶ νὰ ἀνταλλάξωσιν ἐλευθέρως ἐν βλέμμα, ἀπόλετο πάσα ἐλπίς;

— Ἀρμάνδε, δὲν ἠδύνασο νὰ γράψῃς δύο μόνον γραμμάς;

— Ἄχ! φίλε μου, μοὶ ἀπήντησεν ἐμπλεῖς μελαγχολίας καὶ ἄλγους, ἐπηρεάσαντός με ἐπαισθητῶς, δις ἐπέτυχον νὰ γράψω πλὴν οὐδέποτε ἠτύχησα νὰ λάβω ἀπάντησιν. Πῶς θέλετε νὰ κατορθωθῇ ἐν τοιοῦτον, ἀφοῦ καὶ τὸ βλέμμα της κατοπτρεύεται, καὶ τὸ βῆμά της φρουρεῖται; Ὁ Κάρολος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέκαθεν ἀφιέρωσα τὰς ἐλπίδας μου, ἤδη διὰ τοῦ ψυχροτέρου αἵματος μοὶ ἀρνεῖται πᾶσαν συνδρομήν.

— Ὁ Κάρολος! . . . Φρίκη μὲ κατέλαβεν ἐκ μιᾶς τοιαύτης ἀγγελίας.

Παρῆλθον δύο ἡμέραι ἀπὸ τῆς τελευταίας μας ταύτης συνεντεύξεως, καὶ οὐδὲ στιγμὴ πηρήρηγο χωρὶς νὰ ἀναθρώσκω μετ' ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐπὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ Ἀρμάνδου, ἂν καὶ κατ' αὐτὰς δὲν εἶχον συνανηθῆ τέλος μετ' αὐτοῦ. Ἡ φίλις εἶναι ἀκένωτος Ὀησαυρός· ἐμελέτησα ἐν τῷ νῷ ἐν σχέδιον, ἡ διεξαγωγή τοῦ ὁποίου μοὶ ἐφάνη αἰσιωτάτη διὰ τὸν φίλον μου, καὶ τρέχω πρὸς καταζήτησίν του. — Ποῦ εἶναι ὁ

Ἀρμάνδος;— Ἐντὸς τοῦ δωματίου του. Οὐδὲ ἐξεστίν, οὐδὲ τὸ παραμικρὸν ἀνοίγω τὰς πτέρυγας τῆς θύρας του, εἰσέρχομαι, κλείω αὐτὰς ὀπισθὲν μου ἐν ἀκφρεῖ, σταματῶ ἐπὶ τῆς εἰσόδου, περιμένω, περιμένω· οὐδεὶς μὲ ἤκουσεν, οὐδενὸς ἐτάραξα τὴν ἡσυχίαν, τὰς μελέτας. Θέλω νὰ ὀμιλήσω, ἀλλ' ἡ μετὰ τὴν ἡσυχίαν ἐκείνη σιγὴ κρατεῖ ἀναρθηρὸν τὴν φωνήν μου ἐπὶ τῶν χειλέων. Οὕτω ἀναυδός, ἀκίνητος, ὡς τὸ εἶδωλον τῆς Νιόβης, τί βλέπω; τὸν Ἀρμάνδον ἀναγινώσκοντα ἐν ἐκστάσει ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου ἐν τεμάχιον χαρτίου!

Ποία μυχικὴ δύναμις κατέστησε μετάρσιον ἓνα ἄνθρωπον; Ὅποιόν τι τάχα ἐμπεριέχει τὸ ἀπλοῦν ἐκεῖνο καὶ μικρὸν τεμάχιον, δυνάμενον νὰ ἀνασῆρῃ τὸν Ἀρμάνδον ἀπὸ τοῦ βύπου τοῦ ὕλισμου εἰς τὸν αἰθέριον κρύσταλλον τοῦ ἰδεώδους τῆς φαντασίας... Οἱ ὀφθαλμοὶ προσκλώθησαν ἀσκαρδαμυκτεῖ ἐπ' αὐτοῦ!... μὴ μεταγράψωσι τὸ ἐμπεριεχόμενον εἰς ἄλλον τινα χάρτην, καὶ ἴστανται μετὰ τοσαύτης ἀφοσιώσεως; Ἴδου τὸ ἀσπάζεται, τὸ φιλεῖ πάλιν, τὸ φέρει ἐπὶ τοῦ στήθους του, τὸ ἐναγκαλιέζεται... Στανάζει, ἀλλὰ πρότερον ὑπεμειδιά· εἶναι ἐρραστής, ἢ μανιώδης; Ψιθυρίζει· ἄς τὸν ἀκούσωμεν· τείνω τὸ οὖς, ἀλλ' ἀκούσιως προσξενῶ θόρυβον, τὸν διακόπτω— ὅποιον ἀδίκημα.— Ἀνεγείρει τοὺς ὀφθαλμούς·

— Φίλε μου!... ἐφώναξαι, καὶ δύο δάκρυα ἐξέβηθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· ἠγέρθη ἵνα μὲ πλησιάσῃ, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας ἵνα μὲ ἐνγκαλισθῇ· ἀλλὰ μόλις ἐν βῆμα εἶχε προβῆ καὶ ἔπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος λειποθυμήσας.

Τὸν περιποιῶμαι, ἀναλαμβάνει, τὸν ἐρωτῶ.

— Ἀρμάνδε, τί ἀνεγίνωσκεις;

— Ἐπιστολήν!...

— Τίνος;— Τῆς Θερασίας.....

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΤΣΑΡΗΣ

Τραγῳδία μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΦΗΚΑ.

Ἡ πρὸ πολλοῦ ἀναμενομένη Τραγῳδία τοῦ Θωμᾶ Ζαούλα Σαϊάν-
η ἡ ὁ Μάρκος Βότσαρης ἐξεδόθη τέλος ἐπ' ἐσχάτων ἐν ἑλλη-

νικῇ μεταφράσει. Ὁ συλλαβῶν ἐν τῷ νῷ καὶ πραγματοποιήσας, λίαν ἐπιτυχῶς καὶ αἰσίως, τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ χορηγήσῃ τροφήν εἰς τὴν νεότητά τὴν ἀξιεπαίνως ποιεῦσαν τὰ πρῶτα εἴδημα τῆς ἀπὸ τῆς σκηνῆς διδαχῆς ἑλληνικῶν δραμάτων, καὶ νὰ καταστήσῃ ἐν ταύτῃ καταληπτὴν τὴν ἀνωτέραν Τραγῳδίαν καὶ εἰς ὅσους τῶν Ἑλλήνων ἀγευστοὶ τῆς Ἰταλικῆς διατελοῦσιν, εἶναι εἰς νέος εἰκοσαετής, διακρινόμενος ἐν παντί καὶ πάντοτε Συναδέλφος καὶ συνεργάτης ἡμῶν εἰς τὴν σύνταξιν τῆς «Ἀγανίπης», αἶρει ἀπὸ τὴν μυθώδη ταύτην πηγὴν τοῦ Ἑλικῶνος τὴν δύναμιν νὰ ῥάνη μὲ ὀλίγον ὕδωρ τὸν ἀξίον λούστην τῆς τοῦτον, ὅθεν καὶ στρέφει τὸν σωλήνα αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐμψύχου προσωπικότητος εἰς τὸ παρ' ἄ γ ρ α μ ἄ τ ο ι ς ἄ ψ υ χ ο ν ἔργον.

Ἐνταῦθα ἔχομεν τὸν Μάρκον Βότσαρην ἐν ὄλῃ αὐτοῦ τῇ εἰκονογραφίᾳ.— Ἀγνός συζυγικός ἔρως, φλογερὸν πατρικὸν σιλτρον, διζμάχονται μὲ τὴν ἀ γ ἄ π η ν τῆς Πατρίδος, καὶ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἱερὸν αἰσθημα ἀνδρίζει καὶ σταθερὰν ποιεῖ τὴν καρδίαν τοῦ μεγαλήτορος Μάρκου εἰς τὸ θεωρεῖν τὰ δύο ἕτερα αἰσθήματα ὑποδεέστερα.— Εἰς τὰ κρουνηδὸν χυνόμενα δάκρυα τῆς προσφιλοῦς συζύγου καὶ τῶν τρυφερῶν του τέκνων, τὰ καταπλημμυροῦντα τὸ ἄμωρον ἔδαφος τοῦ αὐτοῦ ἐκεῖνου τόπου, διαρᾶ ὁ μεγαλεπήβολος Τουρκωλέτωρ τὸν Ὀκεανὸν, ὅστις ὁ λ φ ἐ ν ἀφρίζων μέλλει νὰ καταπνίξῃ τὴν ἀνήμερον καὶ βορβορώδη φυλὴν τῆς Ἀγαρ.— Εἰς τὴν λῆψιν τῶν γονάτων του πρὸς ἱκεσίαν, κατὰ τὸ πατροπαράδοτον ἀρχαῖον ἔθος (*), αἰσθάνεται νέαν βρώμην, νέον σθένος καὶ θάρσος πρὸς καταδάμασιν τῶν αἰματέρων θηρίων. Ἀκλόνητος εἰς τὰς πεποιθήσεις του ἀποστέλλει τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του εἰς φιλόξενον γῆν, καὶ ἐκεῖνος σπεύδει εἰς τὴν σκηνὴν, ὅπου ἐμελλε νὰ ἀνεγερθῇ πελώριος στήλη, ἐν ἣ νὰ ἐγγαραχθῇ ἀνεξιτήλοις γράμμασι τὸ ἥρωϊκὸν κατέρωμά του καὶ ὁ ἐνδοξος αὐτοῦ θάνατος, καὶ μεταδοθῇ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς.

Περιγράφων ὁ Συγγραφεὺς ἐν γένει τὰς ἥρωϊκὰς πατραγαθίας, ὧν κορωνὴς ἢ ἀπαράμιλλος ἀυταπάρανῃς, ἡ ἀκάθεκτος πατριωτισμός, καὶ τὸ μέγα καὶ υπερθαύμαστον ἀνδραγάθημα τοῦ ἀθανάτου Ἡρώος μας, φέρει ἐν τῷ μέσῳ ὡς ἐπεισόδιον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνευ σκοποῦ, τὴν ἀνθελληνικωτάτην, ἀποτρόπαιον, μυσσάραν, δηλητηριώδη καὶ θολίαν ἐκείνην Ἐρινύα, ἣτις, ἐκ τῶν σκοτεινῶν βαράθρων τοῦ Ἄδου ἐξερχομένη, κατεσπάραξεν ἐκάστοτε τὸ ἡμέτερον αὐτοχρὲς ἔθνος, καὶ ἣτις Δ ι α ἰ ρ ε ο ι ς ἀποκαλεῖται.

(*) «Καὶ ῥα πᾶσι» αὐτοῖς καθίετο καὶ λάβε γούναν.— Ὁμήρου Ἰλιάς Α, σίχ. 500.

Τὴν ὑπὸ τῶν Τυράννων αὐτῶν ἐν τῇ ἀποφθέγματί των «Διαίρει
 » καὶ βασιλευε» διακηρυττομένην ὡς τὴν μόνην αὐτῶν ἐπιθυμητὴν
 σύμμαχον διαίρεσιν ταύτην εἰσήγαγον, ὡς μὴ ὤφειλε, καὶ εἰς τὸν
 ἀγῶνα ἐκεῖνον, τὸν Ἰερεὺν καὶ ἔνδοξον, ἢ φιλοπρωτία καὶ
 φιλοδοξία ὀπληρχηγῶν τινων, καὶ μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε
 βλέπομεν μεθ' ὁποίας ἀποστροφῆς στρέφει ἐπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα ὁ
 ἀείμνηστος Σολωμὸς εἰς τὴν «Ἐλευθερίαν» του·

» Ἡ διχόνοια, ποῦ-βασταίει	} » Κεῖν τὸ σκῆπτρο ποῦ σὰς δειχνεῖ
» Ἐνα σκῆπτρο ἢ δολερῆ,	
» Καθερὸς χαμογελάει	
» Πάρτο, λέγωντας, καὶ σύ.	

Καὶ εἰς τὸ τοῦ Βύρωνος·

» Ἡ διχόνοια κατατρέχει
 » Τὴν Ἑλλάδα· ἄν ρικηθῆ,
 » Μὰ τὸν κόσμον, ποῦ μᾶς ἔχει,
 » Τὸ ὄρομά σας ξαραζῆ.»

! Ἄλλ' ἐνείχεται κατὰ τι ὁ Μάρκος, εἰς τὰς ἐξουθενωτικὰς ταύτας
 ἐρίδας; Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! Ἐγένετο μάλιστα ὁ συνδιαλλαχτῆς
 τῶν ἐριζόντων ἀλλήλοις μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ ποιμενάρχου Περφυρίου,
 τοῦ Νέστωρος τούτου τοῦ ἡμετέρου δράματος.—Τοιοῦτον ἐν περι-
 λήψει τὸ πονημάτιον αὐτὸ καθ' ἑαυτό.—Ἄλλὰ τί νὰ εἴπωμεν καὶ
 περὶ τῆς μεταφράσεως; Ἄς κρίνωσιν οἱ ἀναγνώσται. . . Γευθεῖς,
 ὡς ἔδει, τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ὁ Γεώργιος, καὶ ἐμβρίθῃ μελέτην
 καταβαλὼν εἰς ἐκμάθησιν τῆς Ἰταλικῆς, ἀπολαύει σήμερον τὴν ἡ-
 θικὴν εὐχαρίστησιν ὅτι δύναται νὰ ἀποβῆ κατὰ τι χρῆσιμος τῇ Πα-
 τριδί, εἴθε δὲ νὰ τύχη καὶ τῆς ἀπαραιτήτου ὑλικῆς συνδρομῆς,
 ἐκ μέρους τῶν συμπολιτῶν μας πρὸ πάντων, ὅπως οὕτως ἐναρ-
 ρυνόμενος προβῆ καὶ εἰς μεζζονας ἐπιχειρήσεις.

Μὴ φρεσθήτωσαν οἱ ἐριαναγνώσται εὐτελεστάτου ποσοῦ, ὅπως
 προμηθευθῶσι τὸ πονημάτιον τοῦτο, τιμώμενον ἀντὶ μιᾶς καὶ ἡμι-
 σεΐας δραχμῆς, καὶ προτιμησάτωσαν τὸ ἐθνικὸν τοῦτο ἀντὶ ψυχο-
 φθόρων ἄλλων, μνημονεύοντες πάντοτε τοῦ Μάρκου. Εἰς κόρακας
 ἢ γλισχρότης περὶ ἀγαθοῦ ἔργου ὅταν πρόκηται.

—Περὶ τῶν γενομένων ἐξετάσεων τοῦ δημοτικοῦ σχο-
 λείου τῶν Θηλέων θέλωμεν ὀμιλήσει εἰς τὸ ἐπόμενον.

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Διανοητική διὰ τῆς ἀμίλλης ἀνάπτυξις, καὶ ἐντεῦθεν ἀναζω-
πύρωσις τῶν αἰσθημάτων, ἰδοῦ δ σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου Συγγράμ-
ματος. Ἔνεκα τούτου προσκλοῦνται ὅσοι τῶν ἡμετέρων φιλο-
μούσων συνδρομητῶν θέλουσι ἶνα, μεταφράζοντες ἢ συγγράφον-
τες, κοσμῶσι τὰς ἡμετέρας σελίδας, αἴτινες εἰς αὐτοὺς μόνον εἴ-
ναι ἀνοικταί.

ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἡ προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι ὄρος ἀνυπέρβλητος·
γίνεται δὲ μετὰ τῆς περὶ λαβῆς τοῦ πρώτου φυλλαδίου καὶ
προσδιορίζεται ὡς ἔπεται.

Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς νήσου ταύτης ἀνά Τριμηνίαν Πένια 12
» » ἐκτὸς » » » » » 15
Ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν.

Εἰδοποιήσις

Ἐν Ἀθήναις ἐκδίδοταί κατὰ μῆνα εἰς φυλλάδια τὸ τερπνόν τε
καὶ ὠφέλιμον μυθιστόρημα τοῦ Ἀλ. Δουμά «Ἡ κόμησσα Σαρνὺ»
μεταφρασθὲν ὑπὸ τοῦ Κ. Ἀλ. Σκαλίδου. Ἔνεκα τῆς ἐπισωρευ-
θείσης πληθύος τῆς ὕλης ἀναβάλλομεν διὰ τὸ προσεχὲς τὰ περὶ
τῆς ἀξιολόγου ταύτης μεταφράσεως. Ἀγγελία τοῦ μυθιστορήμα-
τος τούτου, συνέχεια ὄντος τῶν «Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων,»
«Περιδεραίου τῆς Βασιλίσσης» καὶ «Ἀγγέλου Πιτοῦ,» εὕρεσκαται
παρ' ἡμῖν, οἱ ἐπιθυμοῦντες δὲ νὰ ἐγγραφῶσιν ἐν αὐτῇ ἅς ἀπευ-
θυνθῶσι παρὰ τῆ συντάξει. Ἡ τιμὴ ἐκάστου φυλλαδίου κεκο-
σμημένου διὰ μιᾶς εἰκόνας καὶ ἐκ τεσσάρων τυπογραφικῶν φύλ-
λων συγκειμένου ὄριστα εἰς δρ. 1.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΡΑ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙ

—Τὸ Φρικτὸν Λάθος, δρᾶμα τραγικὸν εἰς τέσσαρας πρά-
ξεις ὑπὸ Χ. Σ. Ρουσιάνου. Δραχ. 1.

—Ὁ Λιεβμάν, ἢ τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα τῆς Ζηλοτυ-
πίας, Μυθιστόρημα τοῦ Κ. Δ. Ἀρνῶ, μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰτα-
λικοῦ ὑπὸ Γ. Κ. Σφήκα. Δραχ. 1, 50.

—Ὁ Μάρκος Βότσαρης, τραγωδία εἰς πράξεις πέντε μετα-
φρασθεῖσα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ ὑπὸ Γ. Κ. Σφήκα. Δρ. 1, 50.